

"Nuori tyttö ei enää kavahda miehen kosketusta, sävähdä ja katso pois, usein vasemmalle. Suloinen viattomuus. Mikä onkaan ihmisen ja eläimen ero?"

Kulttuuriko? Ei. Kehittyneimmillä eläimilläkin on sukupolvelta toiselle välitettävää kulttuuria. Erottaako meitä sivistys? Onko se sivistys? Ainakin raja oli siinä, joskus. Kehitys kulkee, mutta kun uskonnon rooli elämässä pienenee, ihmisen estot murenevat pala palalta. Raja olisi jo voinut tulla vastaan, mutta jostakin syystä liiallisesta avoimuudesta, silkasta mauttomuudesta on tehty hyve. Kaikesta - avian kaikesta - on voitava puhua avoimesti, paikasta, mediasta tai seurasta riippumatta. Kyllä, kaikesta on saatava puhua, mutta kaikelle on paikkansa. Ruumiintoimintojen ruotiminen kaikkien lehtien sivuilla ei ole välttämätöntä. Miksi se, joka siitä kiusaantuu, onkin epänormaali - uusi paha, moraaliton, rappeutunut, pikkusieluinen, epätrendikäs ja vanhanaikainen - eikä suinkaan sillä viehättävän nostalgisella tavalla. Yksinkertaisesti tuomittava. On niin valistunutta sanoa: "sehän on luonnollista", ikään kuin kaikki luonnollinen olisi aina hyvää, turmeltumatonta ja hyästä. Eläimetkin hautaavat jätöksensä. Tiedettä ja taidetta ei saa suitsia, ne ovat alueita, joihin koko keskustelu sivistyneestä käytöksestä ei ulotu, ellemme halua palata 1960-luvulle ja Kekkosen ajan ilmapiiriin. Niitä ei saa sotkea arvokeskusteluun, mutta jatkuva altistus niin päivä- kuin aikakauslehdissä on silkkaa mauttomuuden propaganda, päivästä toiseen. Teknologian kehityksen ja sivistyksen ristiriita vie meitä kohti vertauskuvallista viidakkoa. Kuka määrittelee sivistyneen käytöksen? Hyvä käytös on kunnioitusta, sanotaan. Missä se näkyy? Kaipuu aikaan, jolloin rajat olivat tarkasti määriteltyjä, nousee kuin hyökyaalto. Trumpetti soittaa jo tappiotamme. Vai ehkä sittenkin rappiota?

"Mutta yhä on vain yksi totuus, se, mikä on in, ja mikä out". Hilsekin on luonnollista. Olkaamme siitä ylpeitä! Meistä on, ironista kyllä, tulossa jälleen eläimiä.